

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERȚIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a 2-a oară
5 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Unde am ajuns!

Secolul nostru așa numit al lumini-
lor, ne-a adus multe lucruri nouă și
bune, am progresat încât dacă cei morți
înainte de 50 ani ar învia, nici că ar
mai cunoaște lumea de acum.

Dar' cu progresul deodată în cele
folositoare, s'a făcut progres și în di-
recțiunea rea, s'au stricat moravurile
cum am zice, și aceasta eară cam de
câteva decenii încoace.

Oamenii cari trăiau înainte cu 50
ani și cari trăesc și astăzi, ne spun și
acum cu memorie încă vie, că în satul
cutare pe atunci abea erau 2—3 băr-
bați cari se îndeletniceau cu pipatul
sau cu tragerea pipelor.

Tot așa ne spun acești oameni, că
rari erau pe atunci aceia cari cercetau
cârcimele, numai codașii unei comune
ii puteai vedea bând și veselindu-se în
localuri unde se vindeau beuturi. Dar'
de atunci s'a schimbat mult în toate
privințele, astăzi lucrul stă tocmai invers,
în ori-ce comună abia vei afla 2—3
bărbați cari se nu fie fumători, ba ce
e mai mult însiși copiii se îndeletnicesc
cu acest venin omoritor al trupurilor
fragede, și insumi am dat de comune
unde copii dela 10 ani în sus fiecare
era provăzută cu câte o pipă, și în pu-
blic își dau avântul de feciori mari deja,
afumând și ei din acele pipe în cari
credeau ei că se arată bărbăția lor.
Și ce zic părinții la aceasta? Unii poate
ii opresc, alții mai mărginiți însă sunt
faloși că s'au învrednicit a-și vedea pe
fii lor vrednici de... a pipa. Și tăbacul
necesar îl cumpără și ei dela jidanul
comunei pe bani, la cari cine știe pe
ce cale vor fi ajuns.

Tot așa stă lucrul și cu beutura.
De când Dumnezeu ne-a bătut cu lipi-
torile cari lipite sunt aproape în fiecare

sat, ori în ce zi vei trece prin comune
unde se află jidan, vezi și de cei bote-
zați cu otravă dela acela. Auzim într'una
vorbindu-se că vremile sunt grele, căș-
tigrurile s'au împușinat, oamenii s'au îm-
pușinat și totuși răul arătat nu arareori și
nu în puține locuri îl putem observa
zilnic.

Să căutăm a examina pe acești ne-
fericiți, și vom vedea că ei, fiindcă se
nutresc foarte rău și se înveninează prea
mult cu otrava tăbacului și a spirtului,
sunt foarte piperniciți, mai ales copiii
lor, sunt slabi la corp, gălbui, ochii
strânși și foarte răi de fire, va să zică
sunt bolnavi trupește și sufletește. Și
pentru-ce aceasta? Pentru traiul lor cel
anormal, pentru vieța lor cea nera-
țională.

Și nu mă pot mira destul cum de
astfel de oameni, cari și ei sunt dotați
cu minte dela bunul D-zeu, nu-și pot
judeca faptele lor și nu pot deosebi
binele de rău. Ba încerci a-i capacita,
a-i îndrepta și a le da povețe bune, de
multe ori îți aprinzi pae 'n cap, căci
în loc de ascultare și îndreptare te tre-
zești cu bērfeli și cu invidii asupra ta.

Da, pentru-că omul dela fire este
încinat mai mult spre rău decât spre
bine și pentru aceea e vorba că e deo-
sebite între om și »om«.

Toate aceste rele sunt cunoscute
tuturor, de aceea oamenii serioși se în-
treabă că ce e de făcut ca să nu dis-
parem, căci mergând așa lucrul perirea
ne e mai mult ca sigură în multe lo-
curi. Toți strigă asupra preotului și a
învățătorului să nu lase pe cei din ju-
rul lor în decadență, e cam greu însă
ca unu-doi să rēsească cu un sat
întreg. O lucrare energetică e necesară,
precum ar fi reuniunile de cumpetare,
de cari prin jurul nostru nu știu să fie
nici una. Pentru-că cu vorba nu ajungi
totdeauna departe, zisa latinului: *verba
movent, exempla trahunt.*

Și acum să mai spun ceva și des-
pre un al treilea rău obicei ce a în-
ceput a se sălășlui și între țeranii nos-
tri. Trecând în zi de sērbătoare prin
unele comune, observi oameni stând la
poartă în stradă și jucându-se la cărți,
se înțelege pe câștig. Jocul de cărți
a prins de o vreme încoace rădăcini
adânci și între poporul nostru în foarte
multe locuri. Ba am văzut țerani car-
tofori (cărțași) așa de pasionați, încât
și pe tren călătorind dela un loc în
altul se jucau în cărți pe bani. Bine,
este acesta oare obicei bun la popo-
rul nostru? Ferească D-zeu, tot așa de
rău ca și beutura etc. Nu suntem noi
destul de sēraci, să ne mai sēracim și
cu jocul în cărți? Aruncați în foc căr-
țile de joc, iubiți țerani, și în locul ace-
lora jucați-vē cu alte cărți cari vē sunt
mai folositoare, cu cărțile de cetit, din
cari multe puteți învăța și cu câte o
foaie (gazetă) românească în care eară
numai lucruri bune puteți afla.

Am trecut și prin comune străine
(săsești), și acolo am văzut oamenii
stând la poartă, dar' știți ce făceau?
Unii cetiau, alții ascultau și așa își pe-
treceau sērbătoarea înzestrându-și su-
fletul lor cu știință și cu învățătură.
Să învățăm și noi dela ei, și să ne de-
dăm a mai prinde și câte un obicei
bun, căci cele rele se prind ele de noi
de nici nu observăm.

Într'o localitate anumită, am văzut
oamenii jucându-se la cărți și bēnd în
cârcimă chiar și pe timpul când la
biserica se făcea slujbă dumnezeiască.

Dar' de ce nu mergeți la biserică,
fiind azi zi de sērbătoare? Meargă popa
la biserică, au rēspuns aceia. Sēracă
lume unde am ajuns, încât de lăcașul
lui D-zeu nu mai avem lipsă. M'am de-
părtat măchnit și mirându-mē de atâta
nepăsare.

Și oare ce ziceți voi, iubiți cetitori,
dacă ar învia moșii și strămoșii nostri

cei atât de vrednici pe timpul lor, și
ne-ar vedea cât suntem noi azi de ne-
păsători, ne-ar binecuvēnta? Nu, de si-
gur nu, ci și-ar întoarce fața de cătră
noi și cu rușine ar grăbi eară spre mor-
mēntul lor blăstēmând rēutatea noastră.

Ne mângăiem cu aceea, că nu stăm
peste tot locul astfel, și nici să nu de
D-zeu așa ceva, e destul însă că vēzēnd
unele de aceste să te cugeți unde o să
ajungă cu timpul oamenii cari astăzi
sunt în o așa stare deplorabilă. Cu ast-
fel de oameni înzadar ai încerca sēvir-
șirea unui lucru folositor, căci ei pen-
tru așa ceva nu au simț și trăesc ca
și morți printre cei vii. Poporul dela
care ne tragem noi, a fost cel mai
ales în lume în timpurile vechi, ear'
noi următorii acelora să nu ne dăm
pradă patimilor din veacul nostru, căci
ne prăpădim.

Fie ca cele spuse aci să servească
multora spre îndemnul de a se feri de
cu bună vreme de căile pierzării, și să
se trezească și întărească întru ei du-
chul înțelegerii și al îndreptării. *Delta.*

Conferența de pace, se va ținea la
18 Maiu în Haga. atară de Svedia și Nor-
vegia toate celelalte state europene vor lua
parte. Aceste se zice că din cauze grave po-
litice nu pot participa.

Oare adevărat să fie? »Hunyad«
aduce știrea, că contele Bethlen Miklos, fișpanul
comitatului nostru, de câteva sēptēmāni în-
coace s'a apucat să învețe limba română.
Aceasta din cauză, că dorește ca cu poporul
român de sub fișpania d-sale să vorbească
românește, și să-i poată asculta plāngerile
fără de talmaci. Nu putem decât să ne bu-
curăm de aceasta. Dar' se pune întrebarea,
că tocmai dacă va ști românește, face-va el
pentru Romāni dreptate românească sau se
va ținea tot de cea — unguerească?

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Imn festiv.

Cu ocasiunea instalării I. P. S. S. Domnului
IOAN MEȚIANU

ca Arhiepiscop și Metropolit al Romānilor gr.-or. din
Transilvania și Ungaria.

Prea Sfinte, ceresc Părinte,
Pe Păstorul ce ne-ai dat,
Te rugăm cu toți terbinte
A-'L protege ne'ncetat!

Doamne, binecuvintează
Pe tot neamul românesc
Și cu dar incununează
Pe păstorul ce-'L doresc!

Pilde, Tu, nenumărate
Tot mereu cu drag ne-ai dat —
Un gând astăzi ne străbate
Sufletul înduioșat:

Cu tot dreptul ne străbate
Spre Io an, Archipăstor:
O'ntrupată zeitate
Pentr'un demn și blând popor;

Cărja Sa arhierescă,
Ca ș'al lui Moisi toiaș:
Mari minuni să sēvērșească,
Să le fie la toți drag!

Raze binelăcătoare
Să lucească de pe tron
Spre turma cuvēntătoare,
Ca ș'un soare 'n orizon!

Turma 'ntreagă și-așinteste
Ochii spre al ei Păstor
Și cu dor la El privește
Ca la bun conducător.

Când durerea e mai mare
Într'al nostru blând popor,
Doamne, Tu, cu îndurare
Ne-ai trimis mângăitor.

Sfântă Pronie cerească
Ni-'L protege 'ntru mulți ani:
Turma'n pace s'o păzească
Și s'o scape de dușmani!

Sub a Lui prea blândă pază
Noi de rău scutiți să fim,
Ochiul cerului ne vază,
Ca'n bine să propășim!

Binecuvēntă stăpāne
Cu dar blândă turma Ta
Și sub actul Tēu o ține,
Ca să poată 'nainta!

Prea Sfinte, ceresc Părinte,
Pe Păstorul ce ne-ai dat,
Te rugăm mereu ferbinte:
Ni-'L protege ne'ncetat!

I. Dariu.

Ghiocelul.

Mică, drăgălașe și modestă floare, ea ne
apare când câmpul e încă sub zăpadă, ea e
cea dintâi dintre toate ficele sublimiei »Flora«,
pe cari primăvara le chiamă la sărutările
soarelui; poate de aceea în Italia se numește
»Primula«. Credincioasă par'că numelui pe
care îl poartă în limba țerii, se deșteaptă
atunci când toate surorile ei sunt moarte și
acoperite de mantia albă de zăpadă.

Născut la marginea iernii care moare,
Ghiocelul a luat dela dinsa albeața imacu-
lată. De frica gerului, mica floare sfoasă și
friguroasă abia îndrăznește să se ridice puțin
de-așupra pământului, ca-și-când ar sta mereu
gata să se ascundă îndată-ce vântul cel rece
ar sufla.

Cât sunt însă de drăgălașe aceste pete
albe, catifelate, cari sunt presărate pe margi-
nea câmpului! Și cât de dulce cântă ele pri-
mul cânt al primăverii în mijlocul verdului
sfios și friguros care naște! Cu câtă grație
invită aceste flori mâna omului să le desmerde,
pe poet să le salute și pe albine să culegă
nectarul care abia naște în ele!

Dacă ghiocelul s'ar naște în mijlocul verii,
în mijlocul mulțimii nenumărate de flori, mai
mari, mai frumoase și mai parfumate decât
el, nici un poet nu 'l-ar fi dedicat un vers
măcar, nici un amant nu 'l-ar fi oferit iubi-
tei sale; el însă se numește în limba poetică
a amorului Primula și toate lucrurile dintâi
sunt mai bune decât cele din urmă. Primă-
vara cântă imnul reinvierii naturii și al amo-
rului oferind această primă dar' modestă floare.

Dacă limbajul florilor ar fi o pagină de
psihologie umană, ear' nu o jucărie copilă-
rească, speranța de iubire ar trebui să aibă
de emblemă »Primula«, ear' prima sărutare a
mănei iubitei să fie salutată cu o viorică.
Trandafirului îi este păstrat triumful victoriei.

BASTON ASTE!

Anecdotă.

Nu știu cine odinioară, își făcuse un păcat
Și unui Ungur i-a fost dat
Un baston, — de preț de altfel, —
Sus la capăt c'un inel
Și-o măciucă aurită cu podoabe fel de fel.

Numai un cusur avea:
Că bățul prea lung era; —
Dar' lui Ianoș ce-'i păsa?
Se plimba fudul și fanțoș și la toți îl lăuda:

— »Băston aste minunat,
Tata mult cu el plimbat
Și mult rău părut la el, când murit și mi-a lăsat!
Băston este lucru rar,
Cum nu are alt Maghiar
De la Peșta 'n Coloșvar!
Băston aste lucru fin,
Aste Matiaș Corvin
Dăruit lui importat
Ș'importat lui tate-a dat!
Băston aste....«

— »Ho! 'Ți-ajungă,

